

Iulian Caragea

SUSPICIUNEA STĂRII DE VEGHE

Dacă o să mă prindă somnul, n-ar fi exclus ca ieșind afară să văd, sub cangrena cerului de la răsărit, o gloată interminabilă, alergând cu țipăt hăituit pe câmpie – femei, copii, tălpile goale, tinere cămăși de drapel descheiate, bidivii cabrați, ținând de scutec, în fulgerul danturii enorme, prunci abandonăți. Lăutari gonesc dezlânat, cu băț de tobă în mână și, burduful strâns de curelușă, acordeon bănănăind în spinare... Praf. Stigmatul penumbrei.

Războiul a început. Spaima rarefiază. Șiroitul mustos al trasoarelor. Când, deodată, răsună de la un radio vechi pe lămpi, după hârâitul ofticos al difuzorului, o voce dictatorială, distinctă. Descărnată până la os. Sigură. Atinsă de o sicitate extremă... Ca apoi, sub biciul eriniilor, vaiete îngenuncheate, panica mulțimii... *Lasciate ogni speranza!*

Dar tu nu adormi. Stai doar lungit sub cuvertură. Cu pleoapele închise. Însă tensionat la maxim, în stare de veghe. Și toate simțurile în alertă. Poate ai să te ridici din pat, să-ți dai jos pijamaua vărgată și să te îmbraci de oraș.

Dar, tocmai atunci, n-ai să mai rezști, ochii o să-ți cadă brusc în fântânile adânci ale somnului. Ai să leșini, ai să pici. Totul s-a sfârșit. Vei fi călcat în picioare, măcinat de tălpile indiscrete și hulpave ale morții. Hărmălaie pe pământ. Și, undeva, ridicat în tărie, alt iad. Îmbătând și dărâmând păsările călătoare. Dar tu nu adormi... Încă nu adormi! Încă nu!.. Sss. Stai. Cu tivul pleoapelor împreunat. Cuvertura trasă peste țeastă. Iarba răsare numai înverzită. Dar stați liniștiți, iarba nu doarme niciodată!

Ploaia nu o să construiască, în urmele fugarilor, micuțele sale piramide de ebonită.

Iarba?... Hm!

Umanismul are solidaritatea unui minor acces de tuse. Nu e mai insistent.

Năvălesc pisici stihiale, nevăstuici fluide.

Exact o clipă, cât durează climaxul saltului, devin invizibile. Cândva, în acel moment fast, erau decernate militarilor decorații.

Cotarle chelălăind, scăpate din strânsoare, își târâie lanțuri dureros lustruite de bacilul tuberculozei.

Iată și o scroafă de gligan, mare cât un animal de povară. Cu ugere vlăguite proaspăt de guri lacome. Țâțe arogante ca niște serviete.

Trupuri umane descăpățanate. Se opresc din iureș, încercând să-și rețină, instinctiv, craniile evaporate.

Gloabe deșelate, bivoli mătăhăloși.
O puzderie întunecată.
Și tot ce mai are puterea de a sta pe buze.

În orice loc unde se așteaptă săpătura bombelor, apa va fi contaminată.
O fântână nu se zidește niciodată în promiscuitate.

Chiar dacă în urma tuturor persistă, pulbere încă în suspensie, behăitul subțiratic al mieilor.

Dar tu nu adormi încă.
Hei, ai adormit?... Te rog, te implor
îndesind muntele, te rog, te implor, încă nu
adormi!... Hei!

Ora speranței s-a terminat... Nu poate fi imaginată o frustrare, o jignire mai mare decât aceasta. Este ca și cum, în plină noapte, retezând cu junghiul beregata luminii verzi, nu ar mai țâșni din ea, în loc de sânge, lumina albastră.

Și, totuși, vreau să le spun ceva cu mult, cu mult mai înfiorător, celor deprinși să se supună...

Vreau să le spun că nu ei vor fi însoțitorii cerului.

Hei!

